

Introducere

De-a lungul anilor, folclorul, legendele, miturile și poveștile cu zâne au marcat copilăria fiecăruia dintre noi. Tuturor copiilor le plac minunatele povestiri fantastice. Poveștile înaripate ale Fraților Grimm sau ale lui Hans Christian Andersen au adus mai multă bucurie în inimile copiilor decât oricare alte creații omenești.

Acum, poveștile cu zâne de altădată, care au încântat atâtea generații, pot fi clasate ca fiind „istorice” în bibliotecile copiilor; acum, a venit vremea pentru o serie nouă de „povești minunate”, din care să dispară nelipsitele și stereotipele personaje precum duhurile, piticii și zânele, împreună cu toate acele oribile, sângeroase și înspăimântătoare întâmplări imaginate de autorii lor, duse până într-un punct în care ar putea constitui o morală înfricoșătoare a fiecărei povestiri. Educația modernă înseamnă și moralitate; de aceea, copiii moderni caută doar divertismentul în minunatele povești și se lipsesc, cu mare bucurie, de toate întâmplările neplăcute.

Cu aceste gânduri în minte, am scris povestea despre Minunatul Vrăjitor din Oz pentru a le face plăcere copiilor din ziua de azi. Ceea ce am vrut să realizez a fost o poveste cu zâne modernizată, în care minunile și veselia rămân, dar durerile de inimă și coșmarurile sunt lăsate pe dinafară.

*L. Frank Baum
Chicago, aprilie 1900*

Cicloul

Dorothy locuia undeva, în mijlocul întinselor câmpii din Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, soția lui. Casa lor era micuță, întrucât materialele de construcție erau aduse cu căruța de la zeci de kilometri depărtare. Nu avea decât o podea, un acoperiș și patru pereți, toate acestea alcătuiind o singură cameră. În această cameră se aflau o plită pentru gătit, un dulap pentru vase, o masă, trei-patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em împărțeau patul cel mare dintr-un colț, iar Dorothy avea un pătuț mai mic, în colțul opus. Casa nu avea pod deloc și nici pivniță, în afara unui mic adăpost săpat în pământ, pe care-l numiseră „pivnița cicloului”, un loc în care familia se putea adăposti atunci când se pornea vreo furtună năprasnică, însoțită de vârtejuri și ploi torențiale, care ar fi putut zdrobi micuța locuință sau orice altceva i-ar fi stat în cale. În mijlocul podelei se afla o trapă; dacă o ridicai, vedeai o scară care ducea în pivniță mică și întunecoasă.

Când stătea în pragul casei și privea în jurul ei, Dorothy nu vedea altceva decât o nesfârșită întindere cenușie. Nici măcar un copac sau o casă nu întrerupeau monotonia șesului, care se contopea cu cerul, în orice direcție ar fi privit. Soarele pârjolise pământul arat, transformându-l într-o masă cenușie, brăzdată de mici crăpături, ici și colo. Nici iarba nu mai era verde, pentru că soarele arsese vârfurile firelor mai lungi, până când acestea ajunseseră să aibă aceeași culoare cenușie, care domina întregul

ținut. Pe vremuri, căsuța fusese vopsită, dar soarele îi scorojise vopseaua, iar ploile o spălaseră atât de bine, încât arăta la fel de posomorâtă și de cenușie ca tot peisajul.

Când venise să locuiască aici, mătușa Em era foarte tânără și de-abia se căsătorise. Soarele și vântul au schimbat-o, între timp. I-au luat licărul vesel din privire, transformându-l într-unul sobru, cenușiu; i-au luat culoarea roșie din obraji și de pe buze și, în schimb, le-au dat o culoare posomorâtă. Acum era slabă și uscată și nu zâmbea niciodată. Atunci când Dorothy, care era orfană, i-a fost adusă pentru prima dată, mătușa Em s-a speriat într-atât de râsul copilei, încât a fost gata să țipe; ori de câte ori îi ajungeau la ureche hohotele vesele ale fetiței, mătușa Em își apăsa pieptul cu mâna, pentru a potoli bătăile năvalnice ale inimii, mirându-se cum de găsea micuța în jurul ei atâtea lucruri care-i stâmeau râsul.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu de dimineața până se însera și nu știa ce înseamnă să te bucuri. Și el avea o înfățișare posomorâtă din cap până-n picioare, de la barba lui cea lungă și stufoasă până la ghetetele grosolane; avea un aer aspru, solemn și vorbea puțin.

Numai Toto era părtaș la veselia lui Dorothy, având grijă ca ea să nu devină la fel de posomorâtă ca tot ceea ce o înconjură. Toto nu era cenușiu; era un cățeluș micuț, negru, cu păr lung și mătăsos, cu ochi negri, licărind jucăuși de-o parte și de cealaltă a boticului nostim. Toto și Dorothy se jucau împreună cât era ziulica de lungă, iar fetița îl iubea nespus pe micuțul ei prieten.

Tocmai în momentul în care începem istorisirea de față, Dorothy și Toto nu se jucau. Unchiul Henry stătea în pragul ușii, privind îngrijorat spre cer, care devenise chiar mai cenușiu decât de obicei. Dorothy era și ea lângă ușă, ținându-l în brațe pe Toto și uitându-se, la rândul ei, spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre nord, începură să se năpustească rafale de vânt, iar unchiul Henry și Dorothy văzură cum firele de iarbă se înclinau, în valuri, înaintea furtunii. Chiar atunci, veni o rafală scurtă dinspre miazănoapte, iar când își întoarseră privirile în acea direcție, observară aceeași unduire a ierbii.

Deodată, unchiul Henry se ridică în picioare.

— Vine ciclonul, Em! strigă el către soția lui, după care fugi spre șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em își lăsă treburile și se apropie de ușă. Dintr-o privire, își dădu seama că pericolul se apropia.

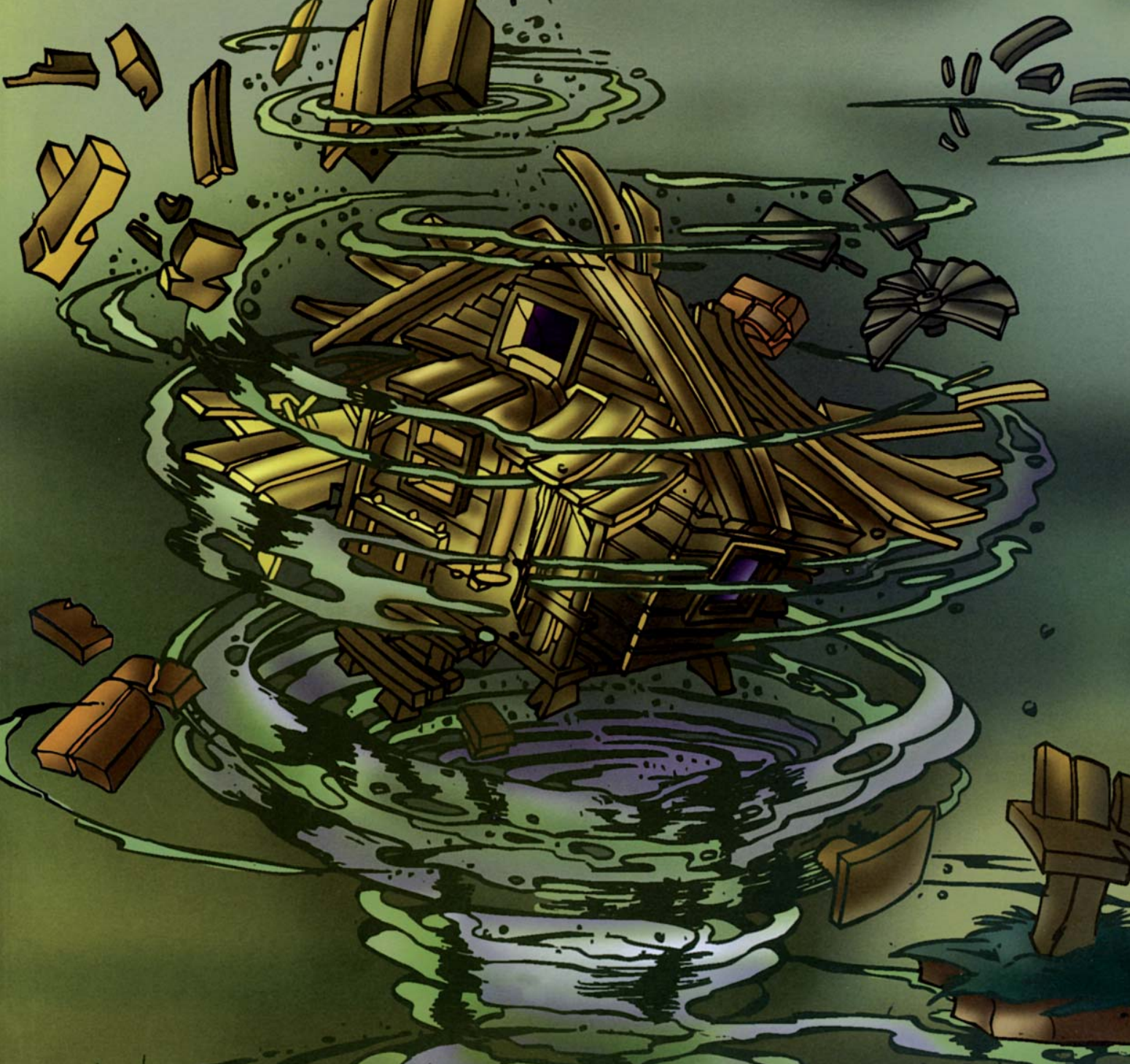
— Repede, Dorothy! țipă mătușa. Fugi în pivniță!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fetița se duse după el, chinându-se să-l scoată de-acolo. Mătușa Em, înspăimântată de-a binelea, deschise trapa din podea și coborî în adăpostul micuț și întunecos. Dorothy îl prinse în sfârșit pe Toto și încercă să-și urmeze mătușa. Când era aproape să ajungă, o rafală năprasnică se năpusti, zgâlțâind casa din temelii, iar Dorothy se dezechilibra, trezindu-se aruncată pe podea.

Un lucru ciudat se întâmplă în acel moment.

Casa se învârti de două-trei ori, apoi se ridică, încetitor, în aer. Dorothy se simți de parcă s-ar fi aflat într-un balon imens.

Vânturile din miazănoapte și cel din miazăzi se întâlniseră exact în locul pe care se afla căsuța, iar acesta devenise centrul ciclonului. Acolo, în centru, nu existau curenți de aer, dar vânturile care suflau cu putere, din direcții opuse, în cele două părți ale căsuței, o făcură să se înalțe tot mai sus, până ce ajunse exact în vârful ciclonului, unde și rămase. Vârtejul a purtat-o apoi, ca pe un fulg, la mii de kilometri distanță.

Se făcuse întuneric de-a binelea, iar vântul urla înfiorător în jurul ei, însă Dorothy simțea că plutește și chiar cu mare ușurință. După ce se roti de câteva ori în aer, căsuța se înclină puternic într-o parte, iar fetița se simți ca un copil în leagăn.

Lui Toto nu-i convenea deloc ceea ce se întâmpla. Alerga prin cameră, încoace și încolo, lătrând cu putere; în schimb, Dorothy aștepta cuminte, ghemuită pe podea, să vadă ce-o să se mai întâmple până la urmă.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de trapa din podea, care rămăsese deschisă, și alunecă; la început, Dorothy crezu că-l pierduse. Dar văzu una dintre urechiușele cățelului ivindu-se prin deschizătură; presiunea puternică a aerului îl împiedicase să cadă. Se târî spre trapă, îl prinse pe Toto de ureche și-l trase înăuntru, în cameră, apoi închise trapa, ca să nu mai fie niciun pericol.

Timpul trecea, oră după oră; treptat, Dorothy uită de frică, dar se simțea singură, iar vântul, care-i şuiera puternic în urechi, aproape c-o asurzise. La început, se întrebese dacă nu cumva va fi zdrobită în bucăți atunci când casa avea să cadă pe pământ; dar orele zburau, una după alta, și nimic înspăimântător nu se întâmplă, așa că Dorothy încetă să-și facă griji, hotărându-se să aștepte liniștită, să vadă ce-i va rezerva viitorul. Până la urmă, se târî pe podeaua care se tot legăna și se întinse pe pat; Toto veni repede după ea și se instalează alături.

Cu tot legănatul puternic și vuietul asurzitor al vântului, Dorothy închise repede ochii și adormi imediat.